

Panis Evangelici Fragmenta Quadragesimalia Tripartita

Ex sanctissimo Dei Verbo copiosè & sedulo collecta, Sanctorum Patrum, variorumque Auctorum sententiis & conceptibus mirificè aucta; Et Omnibus Quidem Anni Dominicis; præcipuè tamen singulis Quadragesimæ Dominicis & Feriis per binas ad minus, sæpius denas aut septenas Conciones fideli Populo ...

Lingendes, Claude de

Coloniae Agrippinae, 1689

L. Quæ est secunda de Divite & paupere, continet primam remotionem illius scandali, eam scilicet quæ petitur ex vita præsentis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56356)

FERIA QUINTA
 DOMINICÆ SECUNDÆ
 IN QUADRAGESIMA
 CONCIO SECUNDA

Prima remotio Scandali apparentis circa Divitem
 & Pauperem.

*Homo quidam erat dives, & induebatur purpurâ, & bysso,
 & epulabatur quotidie splendide.
 Lucæ 16.*

RECEPTUM est Levit. 19. *Nō maledices surdo: nec coram cæco, pones offendiculum.* Hæc quoque verba ad nos spectant, ne insciis scandalum demus: *Maledictus qui errare facit cæcum in viâ,* Deuter. 27. Ne igitur scandalum quod contra divinam Providentiam attulimus incautos faciat ruere, age tollamus scandalum, & cæcos reducamus in viam, sed neutrum agere possumus sine gratiâ. AVE MARIA.

IN gravi scandalo quod adversus divinam Providentiam allatum est, ex inæquali divitiarum partitione quam in illustri exemplo proposui-

mus, cum ostendimus omnia uni data, alteri omnia negata; providentiæ justificatio facilis nobis esset, si utriusque, Lazari, & divitis, vita, non magis nota nobis esset quam cæterorum hominum. Nam si ex reliquis hominibus, rem æstimare debemus, tantæ sunt in uniuscujusque vitâ tenebræ, tanta obscuritas, ut vix scias, quæ damnare, quæ absolvere possis. Quot enim magna scelera parietibus, quàm plura, vultu, ac dissimulatione teguntur? quàm multi larvâ virtutis turpem conscientiam obvelant, ita ut Apostoli monitum planè necessarium sit, *Nolite ante tempus judicare?* Omnia fucata sunt, omnia miniata. Sed licet falli homines possint, quia secundum faciem judicant; unde hominum æstimatio parvi faciendâ est, *Et dicit hominis non desideravi,* ait Jer. & Apost. *Mihi autem*

pro minimo est ut à vobis iudicer, aut ab humano die, sed neque me ipsum iudico: Deus tamen falli non potest, quem *πρόσοφον* appellavit Philo lib. de Mundo, id est omnigenā præditum Sapientiā, & S. Dionys. c. 7. de Divin. Nom. *ἰσχυρότερον*, omni Sapientiā Sipientiorem, unde ait Apostolus Heb. Omnia nuda, & aperta sunt oculis ejus: In Græco est *τελεγεχλισμένον* metaphorā ducta à sacrificiis: nam uti doctores Hebræi tradunt, solebat hostia excoiri, tum è cervice usq; ad infimā partem discindi, aded ut intestina, & quæ prius abdita fuerant & arcana, tum oculis subjicerentur, porro ita victimam discindere & aperire *τελεγεχλισμένον* dixerunt: hinc igitur omnia oculis Dei, mūdum circumspicientis *τελεγεχλισμένον* nuda & aperta sunt, quasi aperto & patefacto pectore: Itaque quidquid later in Oceano, in terræ fundo, in imis pectoribus, in Angelorum cogitationibus, id pervadit. Quocirca si de his duobus Lazaro & Divite ut de cæteris iudicare liceret, venire posset in mētem Deum quædam in abdito vidisse, quæ nos laterent, & diversā utrūq; tractandi ratione manifestare, quod in unoquoq; deprehendat. Sed scandalum quod attulimus hac ratione revelli non potest: neque enim cuiquam suspicari fas est occultè improbum fuisse Lazarum, licet apertè castigatum, vel è contrario in divite Deum aliquid agnovisse quod facilem tractationem postularet: Quoniam Scriptura, uti ostendimus in priori Concione, ita utriusque vitam depingit, ut si grave scandalum sit eam videre inæqualitatē tractandi utrumque, longè majus existat, ex vitæ utriusque cognitione: cum certum sit divitis vitam fuisse flagitiosissimā; pauperis vitam innocentem modò, sed virtutibus omnibus laudatissimam; in quo habes integrum in Providentia Dei scandalum, in quod multi gravissimè impegerunt: In tam dissimili vita, tam dissimilem tractationem: ubi tanta scelera, tantam fœlicitatem; ubi tot virtutes, tãtam

miseriam: Et dixi, Ergo sine causa justificavi cor meum, & lavi inter innocentes manus meas: Sap. 2. Hac cogitaverunt & erraverunt, excœcavit enim illos malitia eorum, & nescierunt Sacramenta Dei, neque mercedem speraverunt justitiae, nec judicaverunt honorem animarum Sanctarum: Verum ut à minoribus incipiam.

In universum hoc pronuntio hanc divitū ac pauperum inter homines inæqualitatem non modò non esse contra ordinem divinæ Providentiæ, sed potius ab illa esse profectam, quod aded verum est, ut ad rectam mundi gubernationem necessarium fuerit, Deum, homines, alios divites facere, alios inopes; tum respectu vitæ civilis, & politicæ, tum respectu vitæ moralis & studiosæ virtutis.

Et ut r. de vita civili loquar. Non parvum fuit divinæ Providentiæ artificium ad hominum societates concinnandas ita hominum conditiones distribuissè, ut uni divites sint, alii verò pauperes, & sibi mutuas operas impenderent: neque enim ait Chrysofom. homil. 34. in 1. ad Corinth. divitibus solum opus habent pauperes, sed etiam divites pauperibus; & illi quidem magis his, quàm hi illis; & uti hoc videas manifestius; Faciamus, si ita videbitur, duas civitates, alteram quidem divitum solum, alteram verò pauperum: & neque in civitate divitum sit ullus pauper, neque in civitate pauperum sit ullus dives, sed utraq; exactè expurgemus, & videamus utra magis sibi possit sufficere: Ergo si in illa quidem locupletum civitate, nullus erit opifex, nullus ædificator, non faber, non lutor, non pistor, non agricola, non faber ararius, non funium contextor: quis, amabo, ex divitibus hæc unquam tractare voluerit, cum etiam hi qui hæc tractant, cum evaserint divites, non sustineant afflictionem & miseriam quæ ex his operibus existit. Quomodò ergo stabit hæc civitas? data, iniquies, pecunia, hæc ement divites à pauperibus. Itane verò? sibi

sibi ergo illi non sufficient, si istis opus habent. Quomodo autem domos ædificabunt? An hoc etiam ement? sed non est ea huius rei natura: necesse est ergo illuc vocare artifices, & legem violare quam tulimus, diximus enim nemo sit intus pauper. Et quidem ea de causa Aristoteles merito inculcat Respublicas fictas à Platone & Socrate, in quibus ille æqualitatem, iste communes fortunas volebat: Ita enim nulli artifices existerent, quia artes illæ tantum ob paupertatem suscipiuntur, omnesque affectarent summa munia, nullusque vellet in inferioribus occupari: unde Philosophus 3. Polit. cap. 3. sic concludit. Necesse est duas civitates in una esse civitate, & eas inter se contrarias, aliam scilicet pauperum, aliam divitum: Quare urbem ait similem harmoniæ, quæ ex inæqualibus vocibus constat: Et alibi docet eodem modo homines plebeios cum nobilibus & opulentis permisceri debere, sicut panem cum lautioribus cibus: ut enim alii cibi sine pane arescunt, nec succum opportunum gignunt, panis autem solus stomachum immodicè replet, onerat, nec facillè digeritur: ita in civitate soli divites tabescunt, ac sunt inutilis, nihilque reip. præstant; pauperes autem sine divitibus remp. gravarent nec regi ac gubernari facillè possent: sibi igitur ad civilem vitam necessarii sunt pauper, & dives:

Idem dico quoad vitam moralem, ac studiosam virtutis. Nam ut ait Cæsarius Arelatensis homil. 15. Potuit DEUS omnes homines divites facere, sed nobis per pauperum miseriam voluit subvenire, ut & pauper per patientiam, & dives per eleemosynam possint DEI gratiam promereri: nobis enim militat inopia pauperum. S. Augustinus homil. 13. ex 50. Pauperes egere voluit Christus, sed propter nos: omnes pauperes quos videtis, potuit illos Christus pascere, quomodo per corvum Eliam pavit; tamen cum & ipsi E-

liæ subtraxit corvum, ut à viduâ pasceretur, non Eliæ præstitit, sed viduæ: Quando ergo Deus pauperes facit, quia ipse non vult, ut ipsi habeant, quando, inquam, facit pauperes, probat divites: sic enim scriptum est, *dives & pauper obviaverunt sibi: utriusque operator est Dominus*: Et quis illos fecit ambos? Dominus: divitem quidem fecit, unde pauperem adjuvaret; pauperem, unde divitem probaret: Idem, dividens unicuique suum officium ser. 25. de verbis Domini, ita loquitur: Pauperis est orare, & divitis erogare; cæterum in illo mutuo officio, excellere dico pauperem diviti, cum plus accipiat emolumenti dives à paupere, quam ille à divite. Rationem reddit Cæsarius Arelat. homil. 15. das pauperi nummum, & à Christo recipis regnum; das buccellam, & à Christo recipis vitam æternam; das vestimentum, & à Christo recipis remissionem peccatorum: non ergo despiciamus pauperes; sed magis eos desideremus, & ultrò nos eis ingerere festinemus; quia miseria pauperum, medicamentum est divitum. Hæc ille. Idem passim docet Chrysostomus nimirum plus pauperes nobis dare accipiendo nostra, quam nos largiendo; itaque non illos gratias agere debere, sed nos qui damus. Vide in Eliâ, & vidua, quis è duobus beneficium accepit, ipse, an vidua? haud dubio quod ista: quæ plures dies Eliæ miraculo sustentata est; multò magis nos, cum rationem habemus cum paupere: Chrysostomus Eleemosynam interpretatur artem fœnerandi omnium quæstuosissimam, in qua pro uno, plusquam centum recipimus.

Collige 1. finem divitiarum non esse potestatem, delicias, fastum, luxum, sed pauperis opitulationem: itaque unicuique diviti incumbere onus pro suis facultatibus eleemosynam pauperibus largiendi credendum est. Cui rei innititur communè Patrum dictum, divites non esse DOMINOS suarum rerum, ut retinere eas possint sine pauperum injuria; sed esse distributores, & œconomos:

Item illud quod docet Chryf. conc. 2 de Lazaro rapinam esse, non impartiri de suis facultatibus, quia idè nobis datæ sunt, ut tribuamus.

Collige 2. Neque expellendos esse pauperes, cum tanto nobis sint emolumento, & in spiritalibus: neque exprobranda pauperi beneficia, cum plus accipias quàm dederis: immò sic à nobis accipi debere, ut qui beneficia offerant: itaque dum pauper unâ manu stipem accipit, alterâ cautionem tuam tibi reddit, nempe peccatorum tuorum quæ remittuntur. Tobia 4. *Quoniam elemosyna ab omni peccato & à morte liberat, & non patietur animam ire in tenebras*; & nomine Dei tibi aliam porrigit, quâ exigas vitam æternam: ita ut dicere possis, quod scripsit Cæsarius Arelat. homil. 15. nos securè dicturos in die iudicii: da Domine, quia dedimus: nos fecimus quod iussisti, tu imple quod promisisti. Vide quo emolumento pauperi benefacis.

Ex dictis vide connexionem divitis & pauperis: pauper debet diviti suam paupertatem, & dives pauperi suas divitias. Hoc est propter divites fecit Deus pauperes, quia aliter illi salvari non poterant, nisi subveniendo, & misericordiam faciendo: Et contrà pauperibus divites debent suas divitias, quia idè Deus dedit illis opes, ut suis divitiis pauperes alerent. Unde apparet divites multum debere pauperibus, cum debeant 1. quod propter illos tam multa patiantur. 2. quod ipsi divitijs abudent. Tu itaque saltem illis partem eroga, quibus tu totum debes. Ex his omnibus convincitur pauperum & divitum distinctionem ad Dei providentiam pertinere: cuius partem videmus, & in Lazaro mendico, & in divite epulone ad divitis januam jacente, ut scires unum ad alterum pertinere, neque temerè sibi occurrisse, quoniam *utriusque operator est*

Dominus. Si itaque Deus debuit aliquos creare divites, & alios pauperes id exigente & sine civili, & sine morali; non igitur illa pauperum & divitum inæqualitas Dei providentiam destruit, sed astruit.

Benè, inquit, sed cur potius Lazarum pauperem fecit, & alium cur fecit divitem: & ut quæstionem longius extendas, cur hunc nasci voluit in purpurâ, alium in fœno & paleâ; cur hunc regem esse alium servum, & in compedibus: cur hunc nasci hebeti ingenio, aliterum subtili, & acuto: uno verbo cum eadem sit hominum natura, unde tanta sortis, conditionis, fortunæ, & qualitatum diversitas?

Videte ineptas impiorum cavillationes. Quod enim non omnes æqualiter in universum tractare debuerit, pertinuit 1. ad sumum ejus domini; nã si æqualiter omne tractasset, videretur id omnibus fuisse debitum quod fecisset: quod itaq; aliter fecerit, ostendit suorum donorum se fuisse Dominum: itaque illis largitum quibus voluit, negasse verò quibus dare noluit. Hoc argumento usus est Apost. Rom. 9. *An non habet potestatem figulus luti ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud verò in contumeliam*. 2. pertinuit ad summam Dei sapientiam quæ semper ordinem ponit in rebus, omnis autem ordo in creaturis supponit in æqualitatem: Ita videmus in Astris, *alia est claritas Solis, alia Luna, alia Stellarum*, sic erit in resurrectione mortuorum 1. hoc etiam argumento usus est Paulus 2. ad Timoth. 2. *In magnâ domo non solum sunt vasa aurea & argentea, sed & lignea, & fictilia, & quædam quidem in honorem quædam autem in contumeliam*. 3. Etiam pertinuit ad providentiã quæ non tantum includit intentionem finis per media, sed etiam connexionem mediorum inter se & sub ordinationem, ad quæ necessaria est inæqualitas: et in particulari ostendimus circa di-

vitias & paupertatem Deum per divites providisse pauperibus, & per pauperes providisse divitibus, & in vitâ civili & politicâ, & in vitâ morali, & studiosâ, atque ad virtutem pertinente. Quod autem queritur cur Lazarum potius fecerit pauperem, quàm alium, quem fecit divitem, mera est cavillatio: Nam cum non omnes divites facere debuerit, aliquos pauperes facere debuit: potuit Lazarum, quia aliq̄ potuit, & quem facere potuit, fecit. Sed, ais, cur illum? quia nēp̄e voluit facere: voluit autem quia potuit. Et verò etiâ facere potuit aliū? ita sanè: sed noluit: noluit autem, quia uti facere potuit pauperem, ita potuit facere divitem. Et quidem si non Lazarum pauperem fecisset sed alium, nempe Epulonem, pari modo quasi vises cur istum pauperem fecisset non Lazarum: itaque cum aliquem debuerit pauperem facere, debuit facere quem facere voluit: Lazarum autem facere voluit, nec injuriam fecit, quia potuit: fecit autem quia & potuit & voluit. Hoc etiam argumento usus est Paulus Rom. 9. *Homo tu quis es, qui respondes Deo?* quæ vox significat ex adverso contendere.

At dices, si aliquem miserum facere voluit, & ita affligere, decevit imptobum, non itaque Lazarū, cujus præclaras virtutes esse diximus. Sed vide quàm sine ratione illud dictum sit.

1. Quidem, Quoniam ex Augustino 1. de Civit. DEI cap. 8. Si nunc omne peccatum manifestâ plecteretur pœnâ, nihil ultimo iudicio reservari putaretur. Vis rationis in eo est: quod hæc vita non sit consummatio rerum omnium, & meritò quidem, quia rationem habet viæ, cujus terminus est altera vita: non oportuit itaque in hac vitâ esse mercedem bonorum vel malorum operum. Præterea oportuit Dei justiciam manifestari non tantum coram paucis hominibus, quod fieret si in hac vitâ impij plecterentur, sed coram omni vidente.

2. Si dives tot beneficiis à DEO præventus bonus esse noluit, quomodo si malis appetitus esset? Ne itaque excusaret malitiam, multis bonis à DEO præventus est. Cum autem Lazarus potuerit in malis virtutem custodire, nihil fuit causæ cur ejus virtus in prosperis langueret. Tantum interest (ait Augustinus) non qualia, sed qualis quisque patiat. At inquires Lazarus meritis erat ut benè tractaretur; Dives autem erat indignus: Malè utrumque æstimas: nec enim divitis vitia, hujus vitæ miseriis plecti satis potuissent; nec virtus Lazari, bonis temporalibus satis compensari: sola utrumque potuit æternitas vel suppliciorum, vel præmiorum.

3. Debuit dives beneficiis provocari, huius autem virtus probari: primus bona temporalia accepit, quia hæc tantum bona ipse æstimabat: quod significat verba Abrahami, *Fili recordare quia recepisti bona tua in vitâ tuâ*, sic enim habet textus Græcus, quæ scilicet tu sola bona existimabas, ut saltem horum bonorum illecebrâ Deum vel amaret, qui dabat, vel timeret, qui auferre poterat. Non dedit autem Lazaro quod ea contemneret, nec bona esse putaret, nec virtutis præmia esse crederet, sed impedimenta.

Hinc discere quid propositis contra divinam Providentiam in dissimili bonorum partitione rationibus, respondendum sit.

1. Enim quod objicitur, vel meritis dantur, vel non dantur: si primum, bonis dari debuerunt: si 2. non igitur ex justitiâ, quia immeritis dantur: nihil conficit aut probat. Neq; n. datur ex meritis: sed cui datur misericorditer datur, quia dantur nō merenti; cui autē non datur, & justè, & misericorditer non datur, justè quidem, quia nemini debentur, & unumquemque Dominum sua largiri bonâ suâ voluntate justum est, & cui non debes, justè non das: misericorditer autem non dantur, quoniam meliorum
sunt

lunt impedimenta, & meliora parantur: ubi autem misericordia est, non est iniustitia.

2. Aut divitiæ bonæ sunt, aut malæ: si bonæ cur bonis non dantur: si malæ, cur aliquibus conceduntur? Ita homines Iudei cum Deo disputant. Vide an rationabiliter: divitiæ certè bonæ sunt, itaque dantur aliquibus; scilicet malis, ut boni fiant; cur enim bona Deus largitur, nisi ut ex honorum largitione boni fiant? negantur autem bonis, quia summa bona non sunt, & quædam meliora sunt quæ dantur ei cui ista non dantur: Ibi nil iniustum.

3. Ad nemo Pater familias id faciat, nec liberis suis hæreditatem suam dividat? Tu unam domum aspicias, non mundum cujus perfectio hanc rerum varietatem postulat. Certè Providentia particularis aliter se gerit quam universalis, idque homines vulgò decipit: aliter agit qui unum militem, aut unam cohortem regit, aliter qui totum exercitum: hic aliquando cohortem totam certo exponit periculo, ut totam aciem conservet, hic paucos milites ut totam cohortem: qui autem unum militem servat, in unius capitis salute totus est. Tu unum hominem spectas qui serviat, nec cogitas opus esse in republicâ servis, mancipijs, operibus vilibus, & ministerijs abjectis, ad quæ soli pauperes se abiiciunt.

4. Sed nemo Pater si sapiat, uni omnia donat, nihil autem cæteris. Id tu quidem asseris: Verùm sapiens Pater sæpè cæteros liberos uni commendat, uni omnia donat, non ut sibi omnia servet, sed ut cæteris distribuatur. Putas Deum divitibus omnia donasse, ut servarent omnia, non verò ut pauperibus necessaria porrigerent? Audi quid dicat Eliæ 3. Reg. cap. 17. *Præcepi mulieri vidua ut pascat te, non alio modo præcepit quam ei unde pasceret largiendo.* 2. si Patrem nominas, si bona intellige quæ bonis non denegat, alijs verò etiam dat,

sed non coactè, sed si velint: ut nemo coactè sit beatus.

5. At sapiens id vanissimum iudicat, & pessimum, quod eadem omnibus eveniant. Sapienter id quidem & à Sapiente dictum est & factum à Deo, cujus fuit propositum, ut hæc humana despiceres, cum nulla ferè dentur, habitâ ratione virtutis, aut vitii, unde signum est ea esse exiguæ æstimationis apud Deum, qui ea soleat potiùs inimicis dare quàm amicis.

6. At enim multi ex Sanctis hominibus ob talem dispositionem commoti sunt, uti Job, David, Jeremias & alii, quorum loca attulimus in præcedenti Concione: Ita sanè, & vehementer commoti sunt usque ad titubationem, gravemque tentationem, verum ea commotio non fuit de dispositione Dei, quam semper sanctam esse, & justam pronuntiant; sed de impiorum errore qui cum se beatos cernerent, se justos crederunt, & de vulgi falsâ opinione *Populem qui te beatum dicunt ipsi te decipiunt.* 2. In tuo sensu, & pro te dubitarunt, cumque humanos & communes sensus exprimerent: sed semper quid sentiendum sit, respondet, ac te docent, cum aliqua non capis, nec comprehendis, quid tandem æstimare debeas. Denique vel hinc etiam apparet antiquæ legis imperfectio, in quâ est terrenorum promissio, mercedes temporales, supplicia & minæ præsentem vitam spectantes: sed in Evangelio beati pauperes prædicantur, *Beati qui lugent, beati qui persecutionem patiuntur: Beati estis cum male dixerint vobis homines, & persecuti vos fuerint & dixerint omne malum adversum vos.* Imò divites fiunt pauperes omnia deferendo; qui nobiles, fiunt ignobiles, & in tenebras se abdunt, Quàm multi sapientes insaniam finxerunt, quàm multi docti ignorantiam, &c. *Et beatus qui non fuerit scandalizatus in me.* Hæc sufficere possent ad scandalum removendum, sed nil aptius fingi potest quàm secun-

da pars propositi Evangelii, de quâ craftinâ
 die dicturi sumus. Tu interim hæc apud te
 statue. 1. Quidem non sine peculiari Pro-
 videntia Dei factum esse ut bonis, ac præde-
 stinatis bona vulgò non tribuerentur, nesci-
 licet core eorû depravaretur: hic enim liceat u-
 surpare verba Scripturæ 3. Reg. cap. 11. quæ
 dicta sunt de mulieribus alienigenis, qua-
 rum connubium Israëlitis interdictum fuit:
*Certissimè enim avertent corda vestra ut se-
 quamini Deos earum: sunt enim innumera
 vitia quæ ex divitiis oriuntur, ita ut ferè
 sit impossibile divitem salvari: cogita sin-
 gulas virtutes Christianas, ac vide si cum
 divitiis consistent: Enumera octo beatitu-
 dines, ac vide si ulla sit in divitiis: Specta
 vitam CHRISTI, Apostolorum, ac ferè
 omnium Sanctorum: Quod si dives ali-
 quis salvatur, id planè est admirabile: I-
 taque CHRISTUS interrogantibus disci-
 pulis, ac mirantibus quod dixisset, impos-
 sibile esse, divites salvari. Matth. 19. *Quis
 ergo poterit salvus esse; respondit: Apud ho-
 mines, hoc impossibile est: apud DEVM
 autem omnia possibilia sunt.* Et quidem ut
 suprâ diximus si sola pecuniarum cupiditas,
 radix est omnium malorum, quid erit pos-
 sessio? Ad hæc sic ita disposuit, ut præ-
 destinati facilè haberent in affectu, quod
 in actu, & reipsâ habebant: quia enim
 illis præcipiebatur ut haberent divitiarum
 contemptum, ut non fiderent in incerto*

Tom. II.

divitiarum, ut non altum saperent, ut hu-
 milibus consentirent, & sexcenta similia;
 idè DEVS illos removit à divitiis, in qui-
 bus hæc sunt admodum difficilia; ut alge-
 re in ignibus, non mergi in fluctibus:
 non perire inter arma, non inquinari pi-
 ce, & eam tangere; quæ omnia vel diffi-
 cillima sunt vel impossibilia.

Statue 2. Neque divitias, neque ali-
 quid terrenum, tibi à DEO expectandum
 esse, tanquam præmium virtutis & ut la-
 borum præmium, sed alia longè majora,
 & sublimiora præfertim post Evangelium,
 post adèd laudatam paupertatem, & dam-
 naras divitias, *Va vobis divitiis, va vo-
 bis qui consolationem habetis: Quid igitur
 frustra laboras, quid sudas, quid consci-
 entiam perdis, quid cælo renuntias ut
 divitias acquiras, ut possideas, perdas? si
 haberes, dimittendæ erant Matth. 19. *Va-
 de, vende qua habes, & da pauperibus &
 habebis thesaurum in cælo, quò nos**

deducat Dominus JE-
 SVS. Amen.

* *
 * *

X

FERIA